

Den första sidan är lös, uppenbart instoppad i dagboken. Arket föreställer en pojke och en flicka som håller varandra i handen. De står framför en bäck med ett träd som lutar sig ut över dem och något som skulle kunna vara ett rep som hänger ned över bäcken. Strecken är grova och enkla, man kan endast avgöra att det ena är en pojke eftersom namnet Raoul står darrigt plitad ovanför den högra figuren, ordet Jag över den vänstra. De har lika långt hår och samma sorts kläder, och båda är glada på bilden. I ena hörnet har någon annan skrivit till ett datum; 24 maj 198 ER.

15e mars 208 ER

Kära dagbok,

Det här är det första jag skriver i min nya dagbok! Mor och far gav mig den innan Uppvaknandet, eftersom jag far iväg till min folksoldatbildning då! Det ska bli så spännande, jag kan knappt vänta! Raoul är mycket lugnare än mig, men han ska väl inte säga något, han som har en far som slogs mot Gillet hur länge som helst! Fast jag vet att han är nervös för att utmärka sig tillräckligt, det är ju egentligen redan bestämt att han kommer gå i sin fars fotspår som Lejongardist.

Tänk om jag blir uppmärksammad också... Kanske av Ulvgardet? Det vore något det, att smyga från skugga till skugga och skjuta ned fienden innan de ens märker att man är där... Det är tur att det är min dagbok det här, så jag kan fantisera om sådant. De andra säger alltid att jag hittar på så mycket tokiga saker, men mina drömmar måste få flyga! Och det är ju alltid för Cordoviens bästa menar jag, Gillesvinen ska inte få sätta fot här någon mer gång så sant som jag heter Jaquelle!

16e mars 208 ER

Kära dagbok,

Bevian säger att jag är dum som tror att jag kan ha med en dagbok på folksoldats-bildningen. Det är han som är dum! Om man kan skriva brev hem så kan man väl skriva dagbok också? Det är klart, på marschen kanske jag inte riktigt kan skriva och så, men jag kan väl bära den med mig för det? Fast det är klart, jag är ju inte lika stark som Raoul till exempel och om vi måste bära så mycket som de äldre säger...

Kan det inte bli Uppvaknandet NU? Jag blir galen av att gå här och vänta! Cevanne är vanligtvis så vackert och liksom... längtande såhär precis innan nyåret, men nu verkar dagarna gå bakåt snarare än framåt! Och sedan, efter folksoldatsbildningen, då är det bara ett år kvar tills jag är sexton och myndig! Undrar vad jag ska göra då? Fast om Ulvarna redan har valt ut mig då så behöver jag ju inte fundera på det mer. Jag kanske borde träna lite på att smyga och så? Så de lägger märke till mig? Jag ska nog göra det nu. Undrar om jag kan smyga mig in i Eodans hönsgård utan att hans hundar märker mig? Jag måste prova!

17e mars 208 ER

Kära dagbok,

Det var ju inte mitt fel! Jag skulle bara öva ju! Och dessutom har jag redan straffats nog, rivsåren efter staketet svider som eld hur jag än sitter. Dumma hundar, de borde väl känna igen mig vid det här laget? Och far som var på besök hos Eodan till råga på allt, typiskt. Nu sitter jag inlåst här i huset istället för att följa med och välja ut den vackraste platsen för Uppvaknandet-ceremonin. Förbenat också! (Om man skriver en svordom, då räknas det väl inte?)

Förresten tror jag att man får lära sig hur man hanterar hundar, om man är med i Ulvgardet. Ulvar, hundar... Det hörs ju att de är besläktade och borde ju veta om varandra på något sätt. Det är klart, Cevannes hundar är nog lite dummare än i resten av Cordovien, men så skulle de väl inte användas i krig heller.

Jag är inte rädd för kriget. Jag var nog lite rädd när Gillet invaderade då, för 9 år sedan, men jag var ju bara ett barn då. Jag förstod inte bättre. Fast mor och far säger att vi hade tur, att det var tur att Svarta Solens Brödraskap inte seglade runt kusten till Regnàc för då hade det varit ute med oss. Jag tror ändå att Raouls far och hans Lejongardister hade kunnat skydda hela distriktet, men det är klart att det var tur att vi kom lindrigt undan.

Kan det inte bli Uppvaknandet nu???

4e april 208 ER

Kära dagbok,

Nu ligger jag på bädden i folksoldatsförläggningen i Tuvmark och skriver lite. Runt omkring mig sover redan de flesta, men några passar liksom jag på att skriva brev eller något. Vi har varit här i tre dagar ungefär, vi reste redan dagen efter Uppvaknandet. Även om det är blott en halv dagsmarsch till Tuvmark från Cevanne så tog det längre tid eftersom vi skulle samla ihop alla som skulle till folksoldatbildningen på vägen. Vi fick vänta rätt länge på gruppen från Podette, men det verkade inte bekomma dem när de väl föll in i ledet sedan. I ärlighetens namn dagboken, så tror jag att de är lite slöa i huvudet om du förstår vad jag menar. Bredaxlade är de i alla fall och jag tror att Raoul kan få en tuff motståndare i en av dem, den som skryter mest om hur han kommer bli utvald till Lejonen. Jag tycker inte det är rätt att skryta sådär. Jag tror inte moder Cordovien tycker det heller. Jag hoppas att han inte blir utvald. Raoul passar mycket bättre som Lejon, och om jag fick välja en kämpe vid min sida mot Gillet så skulle det vara han! Hihi, som om det blir verklighet nu när vi skickat tillbaka Gillet över havet en gång för alla... Själv har jag inte fått tillfälle att smyga något än, men jag försökte gå så tyst jag kunde på vägen från Cevanne i alla fall. Fast jag vet inte om rotemästarna som hämtade oss märkte något, det var ju minst femtio ungdomar i leden. Nu är jag så trött, så det blir inte mer skrivet idag. Sovgott!

10e april 208 ER

Kära dagbok,

Jag är så trött. De tvingar upp oss tidigare än hemma i Cevanne och jag tror tidigare än resten av Tuvmark också. Vi marscherar långt och gör alla möjliga övningar med svärd och bågar. Det känns som om mina armar ska gå av. Sådär jobbigt kan det väl ändå inte vara när man gör det på riktigt sedan?

12e april 208 ER

Kära dagbok,

Ont. Trött. Sova.

6e juni 209 ER

Kära dagbok,

Det har gått jättelång tid sedan jag skrev här sist. Jag hittade dagboken när jag packade upp efter att ha kommit hem från Tuvmark, men med all uppståndelse och sådden och allt har jag inte hunnit börja igen heller. Vi kom hem trötta men glada och

jag tror hela Cevanne firade med oss den kvällen. Det är inte utan att man känner sig lite stor. Och nästa år blir jag myndig!

Nu är jag mindre trött i alla fall, men det skulle inte räcka med hela boken om jag skulle berätta allt som hände under folksoldatsbildningen. Raoul blev förstås utvald till Lejongardet och han har rest för att träna med dem nu istället. Det är tomt utan honom, men jag har kommit Venela ganska nära nu. Hon och jag blev vänner under folksoldatsbildningen och det visade sig att hennes familj faktiskt höll på att flytta till Cevanne medan vi var i Tuvmark. De är från Askhamn från början, men tydligen har det ändrats så mycket där sedan Gillet drevs ut och Salen godkände viss handel med dem, så de ville inte stanna där. Hon har dessutom ett par yngre syskon och jag vågar inte tänka på hur de skulle bli om de fick växa upp och se Gillesvin gå på gatorna hemma!

Venela och jag kan i alla fall prata om allt, så det är delvis därför jag inte har skrivit så mycket här i dagboken.

11e juni 209 ER

Kära dagbok,

Venela säger att hon ska flytta tillbaka till Askhamn när hon blir myndig. Jag förstår det inte! Hur kan man frivilligt kasta sig i Gillets käftar? Visst, om jag hade blivit utvald till Ulvgardet så hade jag ju gjort det, men nu är det en annan sak. Varför de inte valde mig vet jag fortfarande inte, men deras befäl sa någonting om oförsiktig eller oförständig, jag minns inte riktigt. Jag var jättearg jättelänge, men nu har jag lugnat mig. Venela säger också att det nog är lika bra, för tänk så mycket man kommer lukta om man bara bär läderkläder och ligger i solen hela dagarna! Usch! Det är ju ingen man som skulle vilja ha en sån kvinna heller. Och tvärtom förresten, min man får gärna lukta av Cordoviens dofter men hellre åker än djurblod.

Bevian har faktiskt blivit snällare nu sen vi kom hem från folksoldatsbildningen. Eller, han kan fortfarande retas sådär elakt som han gör, men inte lika ofta. Och jag tror att jag har sett honom titta snällt på mig, när han tror att jag inte ser. Han tog min sida mot Eodan dock, när gubben beklagade sig för några genomresande över hur jag hade skrämt upp hans hundar. Det var ju jättelänge sedan och det var hundarna som jagade mig! Jag tror att Bevian kan ha blivit lite imponerad av det, fast det skulle han ju aldrig erkänna.

28e juli 209 ER

Kära dagbok,

Det är så fantastiskt! De äldre har bestämt att jag ska få fara till Toulonne! Och inte nog med det, jag ska få studera vid universitetet där! Vid Cordoviens gröna skogar, jag vet inte vad jag ska ta mig till, så glad är jag! Venela är världens bästa vän också, för hon är inte det minsta avundsjuk utan bara glad för min skull. Hon och Toren har börjat smyga undan ibland när ingen tittar för noga åt deras håll och jag tror nog att det kommer små barn snart efter att de blivit myndiga. Hon verkar helt nöjd med det, men jag vill leva lite först, jag vill se något mer! Marschen under folksoldatbildningen gav mig mersmak, och dessutom orkade jag inte titta så mycket på omgivningarna som jag hade gjort om jag rest själv. Men Toulonne! Tänk! Vita murar, Salens kupol, människor överallt... Det är alldeles för kort tid kvar till september, och samtidigt så outhärdligt långt! Men jag måste ju faktiskt ha lite nya kläder med mig och kanske lite mer grundläggande kunskap. Vad lär man sig på universitetet egentligen? Allt möjligt säger de, men ingen från Cevanne som är här nu har ju studerat något teoretiskt. Det

bara kryper i hela kroppen av förväntan, och glädje. Tack moder Cordovien, jag ska inte göra Er missnöjd!

29e augusti 209 ER

Kära dagbok,

Imorgon far jag till Toulonne. Jag har sytt så fingrarna blött både en och två gånger, men nu ligger tre nya särkar redo att bäras på Toulonnes gator. Två överklänningar med, en är Venelas gamla som hon aldrig använder fast den är så fin i rostbrunt. Undrar vad Raoul skulle säga om han såg mig vid universitetet i Toulonne? Vi har skrivit en del men hans träning är krävande och han har ju sitt att tänka på. Det kan inte vara lätt att hållas mot sin far hela tiden. Undrar om mina barn kommer studera de också en dag? Jag tror att jag vill det, Cordoviens samlade kunskap får ju inte dö ut bara för att vi har åkrar att sköta också!

Nyss var mor inne och sa åt mig att sluta skriva. Jag måste sova så jag orkar färdas i rask takt imorgon. Jag ska gå till Regnàcs gräns och i Bovik ska jag möta en pälshandlare som ska till huvudstaden han också. Marik heter han, det ska jag inte glömma.

15e november 209 ER

Kära dagbok,

Var ska jag börja någonstans? Toulonne är allt man kunde önska sig och mer! Venela som ville till Askhamn måste vara från vettet, vad kan det finnas där som huvudstadens storslagenhet inte erbjuder? När jag kom hit tror jag alla skrattade åt mig rent öppet på gatan, men det fick de göra som de ville med. Jag var förstummad av vitheten i murarnas sten, solblänket från kupolen, myllret, ljuden, vindlande gator och ett tempo som hela Regnàc aldrig skulle uppnå ens om man samlade alla på Cevannes allmänning! Nu är jag lite mindre betagen men fortfarande ljuvligt förälskad i staden och dess myller av tänkande, levande Cordover. Inte för att Cevanne var dåligt på något sätt, men hade jag vetat det här tidigare hade jag tjatat öronen av de äldre i byn för att få resa till och med innan folkbildningen!

Alla vi som anlänt nu och börjar på den allmänna utbildningen vid Toulonnes universitet är femton, så de har lovat oss en ordentlig fest när vi blir myndiga nästa nyår. Jag ser verkligen fram emot det.

12e december 209 ER

Kära dagbok,

Ett paket med en halsduk i vävd ull anlände hemifrån idag. Av någon anledning fick det mig att nästan börja gråta, men jag höll mig inför de andra. Jag trodde inte att jag saknade dem så, men halsduken fick mig att inse hur långt hemifrån jag är.

Folksoldatsmarschen tog mig ju längre bort än jag någonsin varit innan Toulonne, men det var ju bara genom de två granndistrikten i slutänden.

Jag har i alla fall haft min första lektion i Cordovisk filosofi idag också, och det var mycket intressant! Tänk att människor kan tänka så konstiga saker om ting som är alldeles uppenbara! Jag ville bara ruska om en av dem, en kille från Nybro i Vineroux, när han påstod att militären är mer sanna Cordover än bönderna. Det vet ju alla att det inte stämmer! Vi fick i läxa att fundera ut vad som utmärker en sann Cordov, så det ska jag göra nu.

13e december 209 ER

Kära dagbok,

”En sann Cordov sätter alltid moderlandet först, i hjärta såväl som hjärna. En sann Cordov tvekar inte att göra det som moderlandet ber om, oavsett om det för henne på dittills oupptäckta vägar. En sann Cordov vet att bära med sig Cordoviens ljus i varje handling, och att sprida det till var och en som hon möter. En sann Cordov förblir en del av moderlandets själ och hänger sig inte åt perversiteter eller omkastande seder som frångår Cordoviens väl.”

Jag fick högsta omdöme för min slutsats om vad en sann Cordov är! Hurra!

Fast vi har fortfarande mycket uppgifter att skriva varje dag, så nu får det vara nog med nöjesskrivande på ett tag. Cordovien kommer alltid först!

2a april 210 ER

Åhhh! Varför kan jag inte sluta tänka på honom? Varför kan den där skarpa blicken inte släppa mitt inre ens för en liten stund? Tack och lov att de styrande beslutade om en dags frist efter Uppvaknandet och firandet av vår myndighet, för det är inte bara vin som tynger mitt huvud idag. Fast han tynger det inte, det känns som om allting snurrar bara. Vad betyder det? Vid Cordoviens mylla och mark, hur hamnade jag här? Jag vet inte ens hans namn! Men han har långt hår i färgen som sädesfälten får efter Skördeglädjen när de stått blottade i solen ännu ett tag, ögon som... Äsch, jag vet inte ens vilken färg de har, jag minns bara hur hans blick fångade min och sedan började allting snurra såhär. Det är så frustrerande! Aline och Medona skulle skratta ihjäl sig om de läste det här, men det är min dagbok så jag får faktiskt skriva sådant här. ”Kära dagbok” förresten, vad är det för barnsligheter? Jag tror att han skulle tycka att jag var jättefånig om han fick se det! Nej, nu är jag sexton och myndig och fri att göra som jag vill! Så till att börja med ska jag tänka lite mer på gårdagskvällen...

4e april 210 ER

Vincent de Montfort. Han heter det. Och han studerar visst för Salen, men två år över mig. Så han borde vara 18 nu då. Vincent... Undrar om han ens minns att han tittade på mig? Tänk om han inte gör det? Jag måste försöka få träffa honom igen, mer privat, så att jag hinner säga någonting! Alinr hade lyckats ta reda på vem han var, hon har visst någon kusin som studerar ett år över oss. Hon kanske kan ordna ett möte? Oh, min mage vänder sig upp och ned när jag tänker på att träffa honom själv! Vad ska jag säga? Vad ska jag prata om? Cordovisk filosofi kanske? Men Jaquelle, så torrt! Undrar vad Venela sa till Toren för att få honom att smyga undan med henne sådär... Men det är ju inte precis som att jag kan skriva och fråga, det blir ju för uppenbart! Nej, jag vet ju inte ens om han minns mig. Vem är jag i hans ögon? Ingen, bara en bland alla andra som börjat vid universitetet nyligen. Vid Cordoviens höga skyar, jag dör! Hur kan det göra så ont inuti fast man bara tänker tankar?

20e april 210 ER

Har jag någonsin trott att han inte tänkt på mig? Att han inte mindes mig? Hur kunde jag tro något så fånigt!? Kvällen igår var helt fantastisk, fast jag var så nervös att jag höll på att kräkas innan. Alines kusin hade ombesörjt ett möte med Vincent på tavernan där vi från universitetet brukar hålla till vid festligheter. Bara han och jag. Det var såklart fler människor där inne, men just då var det bara han och jag i vår egen värld. Vincent... Jag får säga hans förnamn, det sa han när jag frågade. Och tänk att han som är så mycket äldre än mig kan fastna för mina ögon, min hals, mina

händer, och allt det där andra han sa. Så vackert! Släng er i väggen pojkar i klassen, ni är så barnsliga i jämförelse med Vincent! Han sa att han gärna ville ses igen, så vi ska försöka hinna det nu nästa lediga dag. Jag förstår att de har ännu mer att göra när de studerar för Salen i de högre årskurserna, men att han ändå vill träffa mig tyder ju på att hans fina ord hyser sanning också. Det är inte det att jag tvivlar på honom, det skulle jag aldrig göra, men det är så ovant!

31a maj 210 ER

Jag är så kär! Cordoviens ljus strålar i allt jag ser, min kropp är fylld av det och vill bara sjunga ut det till alla jag möter! Aline och Medona är SÅ avundsjuka på att jag träffar någon som är två år äldre och Salsstuderande... Det är nästan komiskt. Och själv är jag bara så kär! Jag kan inte sluta tänka på honom, på hur han ser på mig, på hur hans hud känns varm när vi råkar röra vid varandra oavsiktligt... eller är det oavsiktligt? Det är inte det att jag inte vet vad man gör, men jag vet ju inte vad han tycker och tänker om närhet. Och hans familj är lite finare än invånarna i Cevanne, även om Raouls ätt förstås är erkänd och så. Tänk om de inte tycker det är bra att vi umgås? Att han ska träffa någon hemifrån istället? Det är klart att det inte spelar någon roll direkt så, men jag vet inte om de tycker att han bara ska vara med människor från hans omgivning, från hans... rang, eller vad jag ska säga. Äsch, han är intresserad av mig och han säger saker som får mig att känna mig som den främsta Cordoven av alla, så jag bryr mig inte!

5e juli 210 ER

Vi har färre studier nu under sommaren men vi förväntas inte hjälpa till med något jordbruksarbete heller. Det har gett Vincent och mig många tillfällen att träffas, och det är så romantiskt! Jag tror att allt han säger blir romantiskt, det är något medfött hos honom. Vi går fortfarande långsamt fram, han vill ha det så och jag går såklart med på det. Och han har faktiskt sagt att han håller av mig och att han inte tänker på någon annan när han är med mig. Det är så fantastiskt allting, först Toulonne och nu Vincent!

Innan nästa Midvinter ska vi ha bestämt oss för om vi ska fortsätta ett tredje år och med vilken inriktning. Jag funderar starkt på att följa i Vincents spår och också studera under Salen. Tänk vad härligt det vore att inte bara studera tillsammans utan också arbeta tillsammans för Cordoviens bästa under våra liv? Så romantisk som han är skulle han nog gå med på äktenskap till och med... Jaquelle de Montfort får jag nog heta då, se så fint det ser ut! Och våra barn skulle kunna heta... Luc och Leyenne kanske? Om inte Vincent har något släktnamn han vill föra vidare förstås. Fast det är nog bäst att inte fråga än, Medona säger att karlar blir så osäkra om man börjar prata om barn innan man har gjort dem, så jag får hålla mig helt enkelt.

30e augusti 210 ER

Imorgon kommer de nya, de som ska börja studera här. Det känns så konstigt, som om det var alldeles nyss jag stod gapandes utanför Toulonnes universitet och undrade var jag skulle ta vägen. Tänk, då kände jag inte ens till Vincent överhuvudtaget! Skandal!

Vi har haft en ljuvlig sommar i alla fall, en del reste hem under ledigheten vi fick i mitten av juli, men ingen av oss kände att vi behövde det. Istället har vi promenerat i Toulonne, Vincent har visat mig Salen och förklarat lite om processerna därinne. Han

säger att det är sådant alla Cordover ska känna till, men jag antar att Regnàc är lite för långt bort för att vi ska anses behöva den kunskapen i allmänhet.

Vi ska ses ikväll igen, vår sista innan studierna tar fart på allvar. Vincent sa inte så mycket när jag berättade att jag tänkte välja att studera under Salen jag också, men han sa i alla fall ingenting emot det. Han kanske bara behöver lite tid för att vänja sig vid tanken på att man faktiskt kan älska samtidigt som man studerar hårt.

1a november 210 ER

Han är så konstig. Jag förstår inte varför vi inte kan ses som förut, förra året gick det ju? Fast det är klart, nu är han ju faktiskt inne på högre studier för Salen och det verkar som om de inte tolererar någon form av "lathet" eller så. Och de vet nog inte att han är förälskad i mig och behöver tid för att träffa mig mitt bland alla uppgifter de ger honom. Så är det nog. Och jag förstår Vincent, det är ju inte så att man direkt konfronterar sin professor med en kärlekshistoria! Men ändå... ibland känns det som om han döljer något för mig, men jag tror att det är en naturlig fas. Medona säger att man inte ska förvänta sig mer av karlar, men jag vet att Vincent inte är som andra. Särskilt inte som de Medona har umgåtts med i alla fall, vid Cordoviens mörka mylla! Hon vet inte vad vi har, den kärlek som går djupare än Toulonnes grunder som staden vilar på. Och även om vi inte ses så vet han att jag tänker på honom, och jag vet att han tänker på mig. Så det så.

Trots att det är en bra bit kvar till slutet av boken så är det ett hopp i dateringen av sidorna här, och man kan tydligt se att ett antal sidor har rivits ut. De är inte instoppade någon annanstans i dagboken, utan inläggen fortsätter efter de avslitna kanterna.

7e maj 211 ER

Templets utbildning för de allmänna klasserna börjar efter Skördeglädjen. Det känns väl rätt, kanske. Vincent verkade i alla fall gladare igen när jag berättade att jag gjort som han tyckt, och varje leende från honom är en gåva från moderlandet självt. Vi har glidit ifrån varandra lite under året känns det som, men han säger att han inte har märkt något sådant. Ja, utöver att vi båda ägnat mer tid åt studierna än innan förstås. Och han gör faktiskt små gulliga saker ibland, ger mig svanfjädrar och bjuder med mig på promenad när jag inte anat något, och så vidare. Och mitt inre säger mig att jag älskar honom trots att jag ibland tvivlar. Men tvivlade inte de första Cordoverna också ibland? När vintern föll och de höljdes i mörker, de åkrar som vajat så gula några månader tidigare? Hur kunde de veta att det skulle växa upp ånyo, efter Uppvaknandet? Han säger att jag måste lita på honom och det gör jag, det vill jag göra, men jag tror det är min egen osäkerhet som fäller mig. Det är alltid jag som startar grälen och jag skäms alltid så efteråt. Men han förbannar mig aldrig även om han ibland blir sådär kall som han kan bli, men det förstår jag. Jag betar mig så barnsligt ibland, men jag är ju två år yngre. Jag är bara tacksam för att han orkar med mig och har överseende med att jag inte alltid förstår hur han resonerar innan han har förklarat det!

14e juli 211 ER

Ikväll var han så omtänksam, han återupprepade de där vackra sakerna han sa första gången vi träffades. Jag blir som förälskad på nytt, som om det gick att få in

mer ljus i min själ! Det är så skönt att studierna vilar nu också, så att vi verkligen får tid att umgås. Jag har inte känt mig grälsjuk på länge nu.

2e september 211 ER

Templets lärare är så trygga och sansade, atmosfären i vår sal är så lugn till skillnad från allmänna utbildningens. Jag tror nog att det kan komma att uppstå heta diskussioner framöver, men just nu är det lugnt och lite andäktigt. Jag ser mig omkring i salen och blir stundom förfärad över att människor från så vardagliga bakgrunder kan bli Cordoviens röster, Cordoviens ljusbärare. Det slår mig att om de kan så skulle ju till och med jag kunna det, och det är då det uppdagas för mig att jag faktiskt sitter bland dem som en like. Och Moder Cécile har en gång varit precis som vi. Det är omvälvande. Fast på ett bra sätt.

Jag antar att det är bra för mig att inte träffa Vincent så ofta, om jag nu ska satsa på det här. Vi ses inte lika öppet längre, han säger att det inte är lämpligt med tanke på min utbildning. Han har nog rätt. Men även en prästinna måste väl få känna Cordoviens kärlek och ge den vidare till den hon finner svara till hennes hjärtas rop?

25e november 211 ER

Jag kunde inte låta bli att ta upp det idag, det att vi ses så sällan nu. Och att när vi ses är det inte som förut, den där innerligheten finns inte med mellan oss. Det skrämmer mig, jag vet inte när jag tappade bort den eller varför, men jag vet ju att jag fortfarande älskar honom. Han svarade så fint, även om han kanske själv inte var medveten om det poetiska i hans ord. Vincent kanske är den som skulle valt Templets väg istället?

”Den här kärleken är inte som alla andras. Den här bygger på samma stenar och samma jord som Cordovien och är gjort för att bygga något starkt, därför kan du inte förvänta dig Cordoviens låga i varenda stund. Sluta nu och prata om det, hela tiden... Cordoviens låga finns där när den behövs.”

Så sade han, och det tog andan ur mig. Mina lärare skulle varit stolta över honom. Jag är det i alla fall, jag är den enda som verkligen ser hur han strävar för att nå den punkt där han kan göra som mest nytta för moderlandet. Jag skäms igen och undrar om jag verkligen är värdig att studera under Templet?

8e februari 211 ER

De stunder vi har är så vackra. De är inte många, men det är som Vincent säger att jag måste fokusera på studierna såsom han gör om vi någonsin ska bli något bra, värdiga Cordovien. Det är intressant ibland, vi har till exempel en ytterligare kurs i Cordovisk filosofi som jag finner stimulerande. Stundom kan jag till och med glömma stelheten i våra händer när vi fattar dem, stundom kan jag minnas den glöd jag har sett hos honom. Något Moder Cécile sade igår skrämde mig dock, nämligen det att sådant vi låter oss bli uppretade av hos andra är det som i själva verket döljs i vårt eget inre. Tänk om det är jag som är helt kall och inte släpper in Vincent? Jag tycker verkligen att jag försöker, jag vill inte ha någon annan i mitt inre, men tänk om jag inte ser att jag egentligen stänger honom ute? Blotta tanken får mig att gråta. Det är tio dagar tills vårt nästa möte och jag får inte glömma att fråga honom då om han tycker att jag betar mig dåligt. Vår framtid tillsammans är menad för oss, jag vet det.

17e juni 212 ER

Vincent är inte ledig något i sommar utan arbetar med studier för Salens räkning. Jag vill inte åka hem, jag vill inte lämna honom när han behöver mig. Vi kan fortfarande inte ses ofta och öppet såklart, men de stunder jag kan ge honom ger jag gärna. Under tiden jag väntar på vårt nästa möte läser jag och debatterar med mig själv för att förbereda mig inför prästinneutbildningen. Jag kommer inte längre att läsa vid Toulounnes universitet utan vid Templets institution här i Toulonne. Det för mig något längre från Vincent men kärleken övervinner fåniga saker som avstånd!

10e september 212 ER

Sommarens studier var mig till gagn märkte jag, när Fader Alvé och Moder Antoine berättade för oss hur utbildningen kommer att fungera. Nu är vi på väg mot Cordoviens Tempel på riktigt, nu är vi på randen till de hemligheter som särskiljer Templets tjänare från resten av Cordovien. Det här är mitt öde, det känns rätt och jag är alldeles uppfyllt av det som väntar. Cordovien måste ha talat genom Vincent när han rådde mig att inte välja Salens väg.

Vincent... Trots att det är hans sista år som studerande under Salen har han verkligen bemödat sig om att bedyra mig sin kärlek. Han förvånade mig storligen när han dagen efter vårt sista möte innan studiernas början skickade ett brev –må så vara att det var kort- där han i vackra ordalag beskrev min skönhet. Varje kvinna smälter av sådant, så sade Venela redan hemma i Cevanne när vi var unga och så är det nu. Han har alltid vetat hur han ska smickra mig, Vincent. Jag blir så glad över det. Fast jag kanske inte borde. Men samtidigt är det ju faktiskt Cordovien han berömmar, eftersom Cordovien har skapat mig. Mina ögon, min hals, mina händer... Jag minns det.

29e september 212 ER

Två svanfjädrar sammanbundna med rött silkesband anlände till min kammare idag. Det var tur att budbäraren inte hörde till Templet, vid Cordoviens vidsträckta stränder! Vi ska ju hålla det hemligt, de tillåter ju inte fraternisering under utbildningen! Men det får mig att le, och rodna som en liten flicka. Jag är faktiskt 18 nu och gammal nog att veta hur uppvaktning går till, men i vissa avseenden är jag fortfarande ny och orörd. Ja, det är sant. I två år har vi träffats som man och kvinna i förälskelsens tecken, men ännu har vi inte delat något intimt ögonblick av den sort som Cordovien påbjuder. Det är sant, under utbildningen vore det olämpligt med barn och Vincents familj skulle bli mycket vreda om han avbröt sina studier helt plötsligt, kan jag tänka mig. Sv anfjädrarna fångar min blick obönhörligen trots att jag borde läsa inför imorgon. De tycks viska hans namn om och om igen, och i min kropp rusar blodet efter hans röst. Snart.

20e november 212 ER

Han har fortsatt skicka kärleksbrev, Vincent. Han talar inte längre om giftermålet som något bundet likt Cordoviens sten, utan om passionen som kan flöda likt eld mellan oss två. Han säger att jag vet det, och det är sant, det gör jag. Jag tror på honom. Jag skriver tillbaka förstås, och mer än en gång har vi smugit ut i skydd av natten för en promenad längs obefolkade gator. Tröttheten dagen efter är värd det, så länge vi får tillbringa lite tid i varandras sällskap. Det är precis som i början, som när vi nyss träffats. Jag känner mig nästan nervös ibland, jag är lite ovan vid den här intensiva ömheten han uppvisar, men jag har lärt mig att inte döma andras beteenden utan att rannsaka mitt eget först, och jag mår bättre än någonsin!

Ja, utom en sak som tär på mitt samvete dock. Vincent är så nyfiken, så intresserad av vad jag gör på min utbildning och trots att det är förbjudet att yppa vissa saker som vi lär oss eller som vi genomgår på prästinneutbildningen så har jag... Jag har avslöjat en del för Vincent, och det gör mig alldeles svag att tänka att jag förråder Cordovien. Men det gör jag ju inte, det är aldrig mitt uppsåt och vi älskar ju varandra! Vi delar våra liv med varandra, och det är så vackert att han vill höra om min dag, eller om dagarna sedan sist vi sågs. Och vad ska han göra med det han hör? Salen har väl inget intresse i det, det är ju bara min Vincent som vill veta av nyfikenhet!

16e december 212 ER

Jag är så kär! Vincent har ordnat med en Midvinterfest bara för oss två, i Salens lokaler. Ingen kommer vara där under kvällen eftersom den stora banketten är öppen för alla som studerar. Vi ska hålla till i ett rum som går att låsa, säger han, och han ska smugla mat och vin dit, bara för oss. Det är så romantiskt! Jag ska sätta upp håret med de röda silkesbanden han gav mig med fjädrarna tidigare i höstas. Undrar om han kommer se det?

17e december 212 ER

Jag är ingen riktig kvinna. Det måste vara så! Varför? Varför!? Det var ju så perfekt, han var så perfekt, maten, vinet, ljusen, tystnaden... Och så förstör jag allt med min klumpighet, eller min... jag vet inte. Det är det värsta, jag vet inte! Och han vägrar tala med mig, jag vet inte vad jag ska ta mig till. Elden han väckt i min kropp måste ha tagit överhanden, jag måste ha varit för framfusig, för okontrollerad, för fel... Och nu är han borta, för att jag sprang därifrån och för att jag lät skammen överväldiga mig. Den överväldigar mig fortfarande, jag skäms och jag gråter och inte ens Cordovien själv kan stoppa mina tårar!

Jag måste härifrån, jag kan inte möta hans blick på Toulonnes gator. Jag kan inte gå i korridorerna och se folks medlidsamma blickar, de måste veta, måste ana! Varför har ingen sagt något? Min mor? Varför har jag fått gå hela livet och tro att jag är som andra, att jag också kan ha ett kärleksförhållande med en man? Det är inte rättvist! Men det är rätt att jag ska tjäna Cordovien som prästinna. Jag borde egentligen gå i kloster redan nu. Fast då får jag inte lära mig allt det som... Må Cordovien förlåta mig om jag är självgod men jag vill verkligen bli prästinna nu. Det är det enda jag har kvar, det enda jag vet säkert att jag kan.

Jag ber om förflyttning imorgon, det första som sker innan lektionerna tar sin början.

Fader Alvé kan inte neka mig det, det får han inte! Han måste förstå...

Vincent... Vincent de Montfort... Vad har jag gjort? Vad har jag gjort?